

Kurssilaisia esittävä
piirros: Caroline Sury
Valokuvat: Karri Laitinen

Muutama päivä ennen ranskalaisen Dernier cri -ryhmän serikurssia olin melkoisen huolissani. Olin vuosien puurtamisen jälkeen vihdoin oppinut piirtämään kohtalaisen kauniita ja siistejä kuvia, ja nyt sitten olin ilmoittautunut Brutal comix in sick screenland-työpajaan. Mitä siellä tapahtuisi? Potkittaisiinko minut ulos, kun paljastuisi, että piirrän nättejä työtönkuvia teinilehteen ja harmittomia kuonoeläimiä perhelehden rockpalstalle, käytän pastellisävyjä ja väritän kuvat tietokoneella!!!!?

Taina Värri

Varhaisista taideopintokokemuksista saamani käsityksen pohjalta odotin meluisia, pahantuulisia suuria Taiteilijoita rikkinaisissä villapaidoissa, jotka vanhalta viinalta haisten, kirousten ja paukkeen säestyksellä pasteerailevat oman crinomaisuutensa valokeilassa, mykistyneen ja pelokkaan kurssilaisryhmän edessä. Ensimmäisenä naamaan mätkähtäisi sian pötsi tai jokin muu mystinen lima ineri sisäelin.

Kurssi alkoi muutaman illan kestävällä suomalaisjohdannolla. Siinä käytiin läpi scrippinannon perusteet, ihme-

OLETKO KOSKAAN TEHNYT SITÄ RYHMÄSSÄ?

telliin Dernier cri-ryhmän käsinpainettuja huikean monimuotoisia kuvakirjoja ja alettiin varovaisesti itse valmistaa kuvia. Itse tavoittelin urheasti rankkuutta pienellä kuolemasarjalla, joka onneksi kurssin edetessä hautautui satojen paperilappusten alle pöydälle ja unohtui. Parempaa tavaraa alkoi syntyä, kun pöytätoveri ehdotti vasemmalla kädellä piirtämistä. Jälki kieltämättä näytti mielenkiintoisemmalta, ja tutun näköiseltäkin. Olin palannut takaisin siihen, mistä joskus aloitin.

Ja sitten koitti tuo pelätty maanantai. Huoneeseen ilmestyi meitä hyväntahtoisesti, lähes ujosti silmäilevä Paquito Bolino, rinnallaan hiukan pidättyväisempi, kaunis ja siro Caroline Sury, joka myöhemmin katoili luokan märkäpuolelle painepesurin, seulojen ja myrkyllisten emulsioiden kimppuun. Ue-lia tunnelma alkoi karista ryhmän videon aikana. Siinä hurjasteli erilaisia animaatioita, liikettä ja ääntä, ja kaiken keskellä vedostettiin serigrafioita vauhdilla, joka ruudussa näytti huvittavasti nopeutetulta. Huvittuneisuus alkoi hälvetä, kun kävi ilmi, että tekisimme läjän kirjoja, ja niitä vedostettaisiin ainakin sata kappaletta. Arkkien molemmat puolet painettaisiin, useimmat monella eri värillä (= monta eri painokertaa) ja joka painokertaa varten valmistetta-

isiin omat seulat ja joka seulaa varten tarvittaisiin aika monta kuvaa ja joka seulan valmistamiseen kuului aika monta työvaihetta. Ja vedostus vielä päälle. Ja leikkaus. Ja sidonta.

Paquiton nerokas oivallus oli se, että eri tekijöiden työt sekoitettiin keskenään. Maestro itse heilui luokassa napsimassa kuvan sieltä, toisen täältä, ja välillä hiljaisella äänellä vihjaisi, että nyt tarvittaisiin tekstiä, nyt ehkä jotain pirtakuviointia, hmm, viivapiirrosta... Starattu ja kyräily jäi pois, kun ketään ei nostettu toisten yläpuolelle. Kuvien sosialisointi häivytti lahjakkuuserot sopivan rentouttavasti ja toi uusia, välillä yllyttävän osuviakin syvyksiä, kun eri piirtäjien tyyli ja aiheet alkoivat toimia yhdessä. Kuvat vedostettiin päällekkäin, eri piirtäjien kuvat päällekkäin, eri väreillä, toisinaan myös sattumaa suosien. Luokkaan syntyi yritteliäitä vedostustuotantolinjoja. Yksi laitto paperin paikalleen, toinen veti raakelilla värin seulan poikki, kolmas vetäisi paperin pois, antoi sen neljännelle joka ojersi sen viiden-nelle, joka asetti määrän paperin telineeseen kuivumaan. Joku lisäsi painoväriä seulalle, välillä käytiin sekavia neuvotteluja papereiden määristä, kolme eri laskukertaa antoi kolme eri tulosta. Vedostusta jatkettiin koko ajan, pysähtyä ei saanut, ettei väri kuivunut seulaan.

Itäkurssi alkoi laajentua ilta- ja iltapäiväkurssiksi, koska olimme hiukan hapuilevia tuotannossamme verrattuna esimerkiksi videolla hääraävän Paquiton vinhaan vauhtiin. Ehkä meitä hidasti se, että kaikki olimme kuitenkin enemmän piirtäjiä kuin harjaantuneita vedostajia, ja jokainen halusi mieluummin piirtää kuin harjata monjäistä seula myrkyllisen veden roiskuessa silmiin. Isompien seulojen kohdalla huomattiin myös kiistaton sukupuolten välinen ero: miehistä löytyi enemmän voimaa, jota raakelin vetely vaati.

Dramatiikkaa tarjosi pahaa-aavistamalon pesätuokio, kun kankaassa ollut reikä heikensi seulan vastustuskykyä ratkaisevasti. Kuulosuojainten läpikin pystyi kuulemaan pamauksen, kun painepesurin vesisuihku räjäytti vasta valmistetun seulan kahtia. Raaka työ tasapainottui taiteilun kanssa, ja Paquiton johdossa kaikki saivat kuviaan esille. Kun ei piirrosta syntynyt, pystyi kanniskelemaan papereita, ja kun ei jaksanut kanniskella papereita, voistiua piirtämään. Liukuhihnalla hikoillessa tustui ihmiseen. ■